

MỘT MÙA NẮNG HẠ

Thắm thoát mà đã 40 năm!

- Ủ! Cứ tưởng như mới hôm qua, hôm kia. Nhất là khi ngồi đây nhìn biển. Chỉ thiếu bạn xưa mà thôi.

- Ông còn nhớ “Nàng” phải không?

- Tất nhiên rồi. Tôi không tin là bỏ đã quên chuyến bụi đời lịch sử đó. Thú thật đi. Chuyện gì đã xảy ra giữa ông và Linette vậy? À quên! Tội mình nhắc chuyện xưa thoả mái quá liệu bà xã ông có rầy rà gì không đây?

- Đừng lo! Bà rất thông cảm. Chuyện xưa mà!

- Mừng cho ông đấy.

- Chuyến đi này là một tay bà xã thu xếp. Và lại ông báo tin ghé thăm đúng vào lúc tụi này đi biển theo thông lệ hằng năm. Nhờ vậy mới có dịp ôn chuyện cũ với nhau.

- Phải công nhận hồi đó tụi mình ham vui thật! Tôi mà được bố mẹ sắm xe gắn máy sớm như mấy ông thì không biết sẽ “bụi đời” đến cỡ nào nữa!

- Thì cũng xách xe cua đào, lòng vòng quán xá hay lâu lâu vọt ra Cấp chơi là cùng.

- Chắc cũng chỉ vậy thôi...

ooo0ooo

1967! Năm của chiến cuộc đang dần dà leo thang, cũng là năm của bông hoa Hippie vươn cánh khắp mọi nơi, của quần Jean “bụi đời” nhan nhản trên đường phố theo đà hội nhập của văn hóa Beatnik và nhịp điệu đồ quân của Quân Đội Hoa Kỳ.

1967! Năm của áo cánh dơi màu sắc chói chang và bông hoa sặc sỡ, với câu vai tháo nút để phần phật bay trong gió khi lạng xe khắp phố phường. Năm thứ ba của Đại Hội Nhạc Trẻ từ sáng đến chiều tại Taberd đề giới trẻ, đa số là “Choai Choai, Yé Yé”, nam cũng như nữ, tha hồ diện áo nhân “ben”, xỏ quần xệ dưới rún. Áo rộng và dài nên chỉ cần túm

bốn góc nhét vô quân theo kiểu dân chơi Cầu Muối, còn quân thì ôm chặt cả hai đùi, thiếu điều như muốn bung rách mỗi khi ngồi xồm xuống.

1967! Năm “tháo khoán” của Bộ Kinh Tế để nhập cảng xe gắn máy Nhật sau khi đợt nhỏ giọt của Honda dame “quân đội”- màu đỏ, hai năm trước đó- đã chứng minh là xe Nhật chạy “bảnh” hơn các loại xe scooter khác. Cũng là năm mà nam thanh, nữ tú Sài Gòn lần hồi “chia tay” với Vélo Solex, Puch 2 đèn, Puch 3 đèn, Mobylette xám, Mobylette xanh (đèn tròn, đèn vuông) xe máy Sach với 2 số sang tay của Đức và cả Ducati của Ý. Nhu cầu của tuổi trẻ Sài Gòn không còn dừng lại nơi Con Nai Vàng Ngơ Ngác hay Suối Lò Ô, núi Châu Thới ở Thủ Đức, Dĩ An, hoặc xa hơn một chút là rừng cao su Long Thành, hay các vườn trái cây Lái Thiêu và Thủ Dầu Một, mà đã lan dần ra tận Vũng Tàu, vừa tránh được sự nóng bức, ồn ào của đô thị, lại vừa thưởng thức cảnh đẹp của biển, núi, và rừng. Chỉ có xe Nhật mới đủ sức bền cho từng cặp tài tử giai nhân, hay từng đôi “choai choai” đèo nhau suốt 3 giờ đồng hồ để ngốn 125Km đường trường mà chỉ cần một lần nghỉ máy, đa số là ở Long Thành. Vì vậy, mùa Phật Đản 1967, đầu tháng 6, trong hàng đoàn xe gắn máy của đám nhóc Sài Gòn trực chỉ Vũng Tàu, có tôi và các bạn thân trên mấy chiếc Suzuki. Ba xe, sáu người. Một nàng, năm chàng cùng trang lứa đã dùng mọi cách để thuyết phục gia đình cho phép “bụi đời” ngoài phố biển. Thứ bảy đi, chúa nhật về. “Một chuyến đi có thể gọi là lịch sử vì coi như tụi mình đã cùng với thanh, thiếu niên Sài Gòn khai mạc làn sóng du lịch bằng xe gắn máy Nhật trên quãng đường Sài Gòn-Vũng Tàu...”. Người bạn họ Trần, biệt danh Lucky Lucke trong nhóm chúng tôi, đã cao hứng “phán” như thế, mặc dù bạn biết rất rõ là nhiều dân chơi Sài Gòn đã mở màn cho kiểu du lịch này bằng mấy chiếc Honda Dame quân đội, màu đỏ, ngay từ mùa hè năm ngoái.

Sáng mờ sương. Tưởng đâu mình xuất hành sớm nhứt, không ngờ ra tới xa lộ là đã thấy từng nhóm trẻ đèo nhau chạy theo các xe đò, xe “lô”. Có lẽ ai nấy đều muốn bám theo mấy xe đó cho chắc ăn để khỏi lạc đường, nên các vị choai choai kè nhau từng nhóm cho tới đoạn Tam Hiệp-Long Bình mới tha hồ phóng ào ạt, qua mặt nhau trong những tiếng cười rất... nghịch ngợm của dân “Yé Yé”. Phải đợi cho tới dốc 47 (Hình như đây cũng là cây số thứ 47, tính từ Sài Gòn nên có con số này đặt cho con đường thẳng, khá dài, leo ngay lên một ngọn đồi nằm trên quốc lộ 15, cũng là con đường duy nhứt để ra Vũng Tàu) thì mới biết sức bền của mấy chiếc Honda Dame Quân Đội. Trong khi ba chiếc Suzuki M12 và M15 của chúng tôi ì ạch leo lên dốc, thì vài chiếc SS66- tay lái nhỏ xíu, nằm ngang- thậm chí cả Honda dame chở ba, thoải mái bóp kèn vượt qua mặt, kèm theo những lời chọc đùa và những bàn tay vẫy vẫy như muốn rủ nhau đua. Khi chúng tôi lên tới đỉnh dốc thì họ đã là những chấm mờ ở phía xa. Không tài nào rượt theo kịp!

Long Thành! Vùng đất của những quán nhậu bán thịt rừng, của các quầy bày bán trái cây khoái khẩu mùa hè: mít, măng cầu dai, sấu riêng, nhãn, chôm chôm... và những rừng cao su bạt ngàn bóng mát, nơi nghỉ tạm của hầu hết các loại xe qua lại trên quốc lộ trước khi tiếp tục hành trình. Mới 8 giờ sáng, nhưng hai dãy quán dọc theo quốc lộ đã tung bưng

bày hàng chào đón khách. Chúng tôi không dừng lại trong phố mà chạy thêm một đoạn nữa. Gần hết dãy phố chính của Long Thành, phía bên phải- hướng từ Sài Gòn ra- có một quán ăn của người Hoa nằm biệt lập trong một khu đất trống. Quán có tên, nhưng chúng tôi không màng tới, mà chỉ thích gọi là “Quán Bên Đường” cho có vẻ bụi đời một chút. Chúng tôi dừng lại đây theo lời dặn dò của một “Đàn anh” trong khu phố “phở” Hiền Vương. Anh là mối lái thịt rừng tại vùng Long Thành, Đất Đỏ, nên khá thành thạo với các quán xá dọc theo quốc lộ 15: “Chỗ này bán điểm tâm hết sảy. Cà-phê và trà không giống như những quán ở Chợ Lớn đâu. Mấy đứa cứ thử đi.”

Quán mở cửa sớm, nên đã có khá đông thực khách, kể cả mấy choai choai cho chúng tôi hửi bụi tại con dốc 47. Họ đã tới hỏi nào không biết nhưng cà-phê và bánh bao thì đã bày đầy trên bàn. Anh bạn đàn anh nói đúng! Mấy món ăn sáng đều đặc sắc. Cà-phê “xây chùng”, pha bằng vợt, nhưng đậm đặc, thơm phức. Còn trà thì không phải là thứ nước màu của các quán bình dân trong khắp Sài Gòn, Chợ Lớn. Không khí thật vui vì nhìn quanh thì hầu như đám du khách đi xe gắn máy chiếm đa số, và tuy là vị thành niên nhưng bàn nào cũng thuốc lá phì phèo, khói bung tá lả. Tiếng tây, tiếng ta nổ như pháo, xen kẽ đó đây là những tiếng “đức” chói tai, thứ ngôn ngữ đệm cho sướng miệng và cho ra vẻ... bụi đời!

Nắng, gió ban mai vẫn còn mát rượi. Xe nguội máy lại tiếp tục ngón đường. Lần này chạy chậm hơn vì quốc lộ bắt đầu có nhiều đoạn thật xấu. Ô gà lồi lõm, nhựa đường loang lổ, nứt nẻ. Có lúc phải lạng, lách để tránh hố khá to và sâu. Hình như đó là dấu tích của những lần gài mìn, đắp mô của du kích [vc] đồng thời cũng là những hư hại gây ra bởi các loại quân xa và cơ giới đủ loại thì phải. Xe chạy chậm, thật chậm. Tới Rạch Dừa thì đoàn xe bắt đầu lấy lại sinh khí của lúc bắt đầu cuộc hành trình. Sự mệt mỏi của 3 tiếng ngồi xe chọt tan biến đi đâu mất khi chạy ngang khu Chí Linh và Căn Cứ Cát Lở vì Vũng Tàu đã ở ngay trước mặt kia rồi. Vũng Tàu! Thành phố du lịch của mọi người, mọi giới, năm đó cũng đang trên đà phát triển để cung ứng nhu cầu du lịch của dân Sài Gòn, đồng thời cũng là địa điểm thích hợp để các quân nhân đồng minh dưỡng thương hay “nghỉ phép tại chỗ” tại một khu vực dành riêng cho họ trong trung tâm thị xã.

- Có muốn chạy qua Bến Đình để làm một vòng núi Lớn không? Tiến “Phở Gà” vọt lên ngang với tôi, hét trong tiếng gió và tiếng xe.

- Thôi! Mình chạy vào phố luôn đi. Tôi hét lại để trả lời.

Chúng tôi theo đoàn xe đủ loại chạy thẳng, rồi quẹo trái khi gặp Trường Thiếu Sinh Quân nằm ngay trước mặt, dưới chân núi Lớn. Chỉ mới 10 giờ sáng! Nắng đã lên cao và Vũng Tàu đang khởi động cho sinh hoạt trong ngày bằng những rộn ràng của người và xe trên mấy con đường chung quanh khu vực bến xe và chợ của Thị Xã. Nhóm chúng tôi theo đường Lê Lợi chạy thẳng ra Bãi Trước. Còn sớm, nên đường Quang Trung, con đường

đầy bóng mát của lá bàng trên vỉa hè, của cành dừa hay hàng dương cao vút tại bãi sóng, đang nằm chờ du khách. Cả đám xuống xe, hít thở không khí mang mùi mặn mặn của biển để lấy lại sức. Trong khi các bạn, kẻ ngồi trên ghế đá hút thuốc, người lội ra bãi để vọc nước “rửa chân”, thì tôi băng qua đường, bồi hồi đứng dưới bậc tam cấp dẫn lên khu phòng mang số 6 của Nhà Nghỉ Mát Công Chức, và nhớ lại những ngày vui với gia đình trước đây. Chỉ mới mấy năm mà màu vàng của tường vôi đã sậm đi thấy rõ. Cửa sau của khu nhà nằm trên đường Lê Lợi, đối diện với khách sạn Thái Bình Dương, và cũng là cổng xe ra vào của Nhà Nghỉ Mát. Bia đá phai màu, mang mấy chữ loang lổ nhưng còn rõ nét: “QL15 Vũng Tàu: 0Km” vẫn khiêm nhường nép mình trên vỉa hè, sát trong tường. Con đường nối bến xe Nguyễn Cư Trinh ở Sài Gòn và Thị Xã Vũng Tàu chấm dứt tại đây: bãi Trước của phố biển. Tôi còn đang tần ngần nhìn qua, ngó lại thì đã có người vỗ vai:

- Đang làm gì ở đây vậy?

Tôi đưa tay chỉ cho Linette- cô bạn có tên Việt nhưng thích được gọi bằng biệt danh cho có vẻ “tây”- dãy phòng trệt hướng ra đường Quang Trung rồi nói sơ về những lần viếng thăm Vũng Tàu lúc xưa, khi cùng Ba Má du lịch lần đầu, theo phái đoàn của Tổng Nha Công Vụ năm 1960 và lần thứ nhì với cả gia đình năm 1963. Linette nghe xong chỉ cười rồi nắm tay, lôi tôi trở lại chỗ đậu xe. Mọi người đang chờ sẵn để bàn bạc chương trình cho cả ngày.

- Tôi cần ghé qua Grand Hotel. “Lucky Luke” nói trước. Mấy bò cho tôi vài phút để biết ông bố đặt phòng ra sao.

- Đi ăn rồi tắm. Hay vừa tắm vừa ăn. Bãi nào? Phát “già” hỏi cả nhóm.

- Ăn ngoài chợ cho gần và rẻ. Rồi tắm Bãi Sau cho vui. Tôi nói.

- Qua bãi Dâu hay Roches Noires đi. Càng vắng càng tốt.

Bông hồng duy nhứt của cả đám góp lời và được hưởng ứng nồng nhiệt. Cả đám tạt qua trạm đầu tiên là Grand Hotel chỉ cách trên dưới một trăm thước. Khách sạn vừa được tân trang nên có vẻ bề thế và đẹp mắt dù đó là một trong những kiến trúc cũ kỹ nhứt của Vũng Tàu. Chưa có tin tức của Papa Trần. Có lẽ xế trưa mới ra tới.

- Tốt thôi! Đi chơi cái đã. Trình diện sau.

Lucky Luke thản nhiên nói với cả đám. Vòng xe qua Nguyễn Du để theo Trần Hưng Đạo chạy về phía chợ thì chúng tôi nhìn thấy một quán lộ thiên nằm ngay trong khoảng sân của một biệt thự tại một ngã tư vắng vẻ. Tầm bảng viết tay “Cơm Tắm Bình Dân” trông

thật thích hợp với khung cảnh ghé đầu, bàn con, và mái che sơ sài đủ để ngăn vạt nắng đang “xâm lăng” vào tận trong góc bếp, ngay trước thềm nhà.

- Vô đây đi! Đói bụng quá rồi!

Anh chàng Oanh “cận”, kẻ thâm lặng nhút trong nhóm chọt lên tiếng và tấp ngay vào lễ. Bữa cơm tấm khá ngon miệng nên cũng thật nhanh, gọn. Chỉ tiếc là không có cơ hội trở lại ủng hộ vì chiều không có bán và ngày hôm sau thì đóng cửa. Có tiếng ai đó hỏi:

- Bây giờ thì đi đâu?

- Chạy qua Bãi Dâu đi. Đã nói khi nãy rồi mà!

Linette lên tiếng. Ngay sau đó ba chiếc Suzuki ào ào phóng đi để lại sau lưng nụ cười hồn nhiên của cô gái có mái tóc “bum bê”, lời chúc an vui của bà mẹ bán cơm tấm và khoảng đường đầy bóng mát của một khu phố thật yên tĩnh.

Chỉ chừng 10 phút sau là đã đến Bãi Dâu xinh xắn, khiêm nhường nằm phơi mình dưới ánh nắng đã bắt đầu làm nóng chân. Bãi vắng, sóng nhẹ, lác đác có vài gia đình đang quây quần dưới bãi tắm hay trong vài hàng quán nằm ngay dưới bóng mát của dừa cao và các loại cây lá khác. Không có lối mang xe xuống bãi, bỏ xe trên đường lộ thì không an tâm. Lại bàn bạc một hồi, sau đó thì cả đám chiều theo quyết định tối hậu của cô bạn gái để quay xe vòng về bãi Trước, rồi chạy ra bãi Sau. Con đường nhựa với hai dãy nhà đối diện nhau còn rất hoang sơ, thật ngắn- hình như chỉ dài 2, 3 cây số, nối thẳng Quang Trung ra ngay bãi Sau- là địa điểm tập trung một số quán nhạc của các nghệ sĩ thời danh mà nổi bật nhất là quán của nghệ sĩ Tùng Lâm với toàn ban Tap Lục của ông. Sau đó là chiếc quán “nổi” trên một đầm sen ven đường, với cầu ván và nhà thủy tạ trông rất xinh xắn. Buổi trưa, nắng gắt nhưng con đường huyết mạch nối liền hai bãi tắm chính của Vũng Tàu thì nườm nượp xe cộ, đa số là Lam ba bánh chở khách, xe nhà và xe gắn máy Nhật của dân chơi Sài Gòn ra hóng mát. Thỉnh thoảng mới thấy vài quân xa của quân đội đồng minh qua lại.

Bãi Sau hôm nay biến động. Sóng lớn mang từng cuộn bạc đầu nối nhau chạy vào bờ. Tuy vậy, bãi tắm cũng đã khá đông người và hàng quán dọc theo đường lộ cũng không còn chỗ trống để đậu xe. Vòng qua, đảo lại mấy vòng chúng tôi mới chọn bãi cát dưới chân quán Sauna Việt Nam. Ba chiếc Suzuki chụm sát vào nhau thành hình chữ U, tạo vừa đủ khoảng cách để trải tấm nylon phía dưới và căng một chiếc Poncho bên trên. Cản “lều” đã chiến thắng lè tè vì xe nằm trên cát lún, nhưng cũng đủ rộng để chất mấy túi, bị và đủ chỗ cho một người chui vào nằm tránh nắng. Tất nhiên chỉ có Linette độc quyền chiếm cứ chỗ nằm để giữ xe, coi chừng đồ đạc và... ngủ trưa. Nhưng rồi chỉ chừng vài chục phút sau là cô bạn đã lò dò xắn quần ra đứng ở mé nước vẫy tay ngoắc nhóm húi

cua. Cả đám hết hồn vọt lên bãi cát thật nhanh vì đồ đặc, xe cộ và giấy tờ tùy thân không ai coi chừng có thể bị kẻ gian mượn xài tạm là chỉ có nước than trời. Định cẩn thận, cự nự cô bạn một vài lời, nhưng khi nhìn thấy gương mặt đang chuyển màu cua luộc và mái tóc lòa xòa phần vì tốc gió, phần khác còn dính mồ hôi trên má của “nàng” thì chúng tôi lặng thinh.

- Nóng nực quá chịu không nổi. Linette vừa theo mọi người trở về chỗ dựng xe, vừa hồn hển nói.

- Vậy thì xuống nước nhảy sóng cho vui đi! Tính năm đây nướng tới chiều hay sao chứ? Hai ba giọng cùng “dụ dỗ” một lượt.

- Phải đó Linette. Lucky Luke phụ họa. Mang bikini theo để làm gì. Xuống tắm là vừa. Nước mát lắm.

- Thôi! Mình không dám đâu! Nắng còn gắt quá. Thế nào cũng lột da cho xem. Hay là...

Cô bạn bỏ lững câu nói, phóng tầm mắt lên thềm cao có mái hiên che của chiếc quán. Chúng tôi hiểu ngay bông hồng duy nhất của cả nhóm đang muốn gì. Trên kia, ngoài mấy hàng ghế xếp có dù che trên ban-công, thì còn một số ghế dài đặt dọc theo tường, có vẻ thoải mái và mát mẻ. Vấn đề được giải quyết nhanh gọn để chiều theo yêu cầu của “người đẹp”. Chỉ vài phút sau là “nàng” xoải người trên ghế dựa, gác chân lên chiếc poncho gói ghém mọi thứ trên đời của năm “chàng”, chiếc kính râm che cặp mắt, không biết là cô bạn ngủ hay thức giữa tiếng gió đùa, sóng vỗ, cùng những lao xao nhộn nhịp vốn là âm thanh tiêu biểu của bãi biển mùa hè. “Nàng” ở trên cao, xe phơi nắng dưới bãi cát, còn mấy “chàng” thì nhảy sóng cho có lệ vì không có chất xúc tác để tạo thêm hứng thú và những phô diễn khác. Đành ngắm tạm những mảnh áo tắm chung quanh và thỉnh thoảng thay nhau chạy lên quán lấy thuốc hút hay thả vài câu gì đó với “nàng” cho có chuyện để nói.

Cho tới lúc Lucky Lucke nhà ta đòi chạy về Grand Hotel tìm Papa Trần thì cả đám mới chịu lên thay đồ. Trời về chiều. Gió cũng bắt đầu mát lạnh hơn trước. Khói sóng đang mờ mờ ngoài xa và biển cũng rút dần về phía chân trời từ hồi nào không biết. Trong khi chờ đợi Oanh “cận” chở Trần Quốc Việt về bãi Trước để ghé qua Grand Hotel thì tôi có bản phận giữ xe, và Linette thì được hai bạn còn lại kéo đi một vòng... rửa mắt dọc theo bãi biển. Họ thả dãi về hướng núi Nhỏ, nơi có một số đông đang tụ tập không biết để làm gì nơi ghềnh đá đầu bãi. Một số mang cả xe gắn máy ra tận bờ nước. Nơi mà trước đây chừng hai giờ là bãi tắm thì giờ đây đang là những khối lồm lúp xúp nước. Sóng ngoài xa chậm chạp trườn vào bờ, thả bọt trắng trải dài như lớp lụa mỏng rồi uể oải tan biến vào lòng cát vàng mịn. Từ đám đông có một số tách ra để đi về hướng hòn đảo nhỏ có hình dạng như con rùa nằm cách bờ chỉ chừng hơn 100 mét. Mực nước xuống thật thấp để lộ

bờ cát dài, bằng phẳng, tạo cảm giác như có thể đi bộ ra tận đảo nhỏ với mái ngói đỏ của một ngôi nhà, hay miếu, đền gì đó. Vài chiếc gấn máy cũng chạy theo nhóm người đi trước. Nhưng vào khoảng nửa đường thì tất cả bỏ cuộc và đi dắt nhau quay trở vào.

- Cát mềm nên bị lún. Xe chạy không nổi, còn nếu đi bộ thì nặng chân. Phát “già” kể lại khi cả ba trở về chỗ tôi.

- Chưa nói tới mấy chỗ trũng nước không biết sâu, cạn cỡ nào. Linette tiếp lời. Lỡ sụp hố chỉ có nước bỏ xe mà thôi.

- Phải công nhận đám đó gan thiệt. Tôi gật đầu. Ra tới đảo rồi không vào lại được thì cũng mệt lắm.

- Là nhóm đã cho tụi mình hứng bụi ở Long Thành đó. Tiên “phở gà” tiếp lời. Tui nhận ra thằng tóc dài đi chiếc Honda Dame vẩy tay rủ mình đua hòi sáng chứ ai. Tụi nó chơi bạo thật!

Bàn qua tán lại thêm vài lần thì đã thấy Oanh “cận” và Lucky Luke phóng xuống bãi. Vừa dừng xe thì Lucky Luke nói ngay:

- Đã gặp ông bô rồi. Ông đi một mình, bà bô không chịu đi theo vì ông già ra đây lo chuyện gì đó của phòng Thương Mãi. Đêm nay tôi bị ông bô “giới nghiêm”. Có bạn nào muốn về Grand Hotel ngủ không?

- Còn sớm mà! Tối hãy bàn chuyện này. Tôi khoát tay. Kiếm gì ăn cái đã.

- À quên! Trần Quốc Việt vội vàng ngắt lời tôi. Ông bô có nói nếu bọn mình muốn đi ăn tối với mấy “xếp” thì về Grand Hotel khoảng 7 giờ. Mấy bô thấy sao?

Cả đám nhìn nhau. Linette khẽ lắc đầu. Lucky Luke thấy vậy cười xòa:

- Không sao. Tôi biết mấy bô ngại. Thôi! Minh đi ăn là vừa. Tôi thấy đói rồi.

ooo0ooo

Buổi tối, con đường Quang Trung im lặng, mát mẻ với ánh đèn màu đủ loại và bãi Trước trở thành khu hỗn tạp, ồn ào, vì loa nhạc của hàng quán phục vụ cho cả hai loại du khách: dân và quân mà đa số là quân nhân Úc và Hoa Kỳ. Có sự phân biệt rõ rệt về màu da của những người lính đồng mình vì từ Nhà Nghỉ Mát Công Chức chạy về hướng Dinh Toàn Quyền, tức phía núi Lớn, là nơi tập trung của lính da màu. Từ đó ngược về phía Bru Điện, Núi Nhỏ, là khu vực của dân da trắng. So với mấy năm trước thì Vũng Tàu đã có

nhieu thay doi voi nha cửa và hàng quán san sát tại các bãi tắm, với sự gia tăng đáng kể về số lượng của những màu áo trần cũng như quần áo các loại, nhưng thị xã vẫn mang nét hiền hòa và yên tĩnh với những con đường đầy bóng mát và những khu phố gồm toàn biệt thự mùa hè sang trọng và đẹp mắt. Người Sài Gòn ra đây nghỉ mát ngày càng đông. Những ngày hè, nhất là cuối tuần như hôm nay, thì Vũng Tàu càng thêm nhộn nhịp, khởi sắc và sinh động với hàng loạt xe đủ loại, đa số là xe gắn máy Nhật.

Vũng Tàu không có giới nghiêm (hay có nhưng không ai màng để tâm đến) và có thể nói là một thành phố thật ồn ào... của Lính lúc về đêm. Ngoài ra, lúc nào cũng rầm rập tiếng xe lạng qua, đảo lại của đám choai choai để rủ nhau chạy lòng vòng, tán dóc, tìm chỗ sạch sẽ ngoài bãi để ngủ hay để rù rì trong tiếng sóng, tiếng gió. Thỉnh thoảng mới có một xe MP của quân đội Mỹ và đồng minh, hay xe jeep tuần tiễu của cảnh sát lạng qua cho có lệ, hoặc để canh “vót” mấy ông nhà binh và dân chính say sưa quên cả lối về hay đi quá khuya. Bước xuống vùng tối của bãi Trước thì đêm Vũng Tàu hoàn toàn khác hẳn. Đêm vẫn thật tĩnh lặng, êm ả, khi tiếng nhạc bây giờ đã im lắng và âm thanh chỉ là chút gió mát lạnh thoảng qua hàng dương, hòa trong tiếng sóng nhẹ vỗ bờ, còn ánh sáng chỉ là màu vàng vọt của hải đăng quét ngang trên bờ cát, hay những vệt sáng lơ lửng từ trên sân quán tỏa nhẹ rồi chìm khuất vào màn tối ngoài xa.

Chung quanh chúng tôi hình như không ai muốn ngủ mặc dù đã gần nửa khuya. Hoạt cảnh bây giờ là những bóng người chụm đầu trong bóng đêm, hoặc cuộn mình trong góc khuất của những chiếc quán. Thỉnh thoảng vẫn thấy có người đi nhau trên bãi cát mờ tối hay nghe vài tiếng xe rời rạc qua lại trên đường. Lucky Luke đã vào Grand Hotel “trình diện” Papa Trần từ lâu. Oanh “cận” nằm co ro dưới một góc dứa. Nhìn nhịp thở đều đặn là biết ngay hẳn đã ngon giấc. Tiến “phở” và Phát “già” đi đã lâu chưa thấy trở lại. Cô hàng xóm không chịu ngồi yên, cứ hết đời lạng xe lòng vòng tới chạy đua ngay sát mé nước. Và bây giờ thì than buồn chán, không có gì vui nên bắt tôi chờ đi... hóng mát.

- Bỏ Oanh “cận” “một mình ai coi chừng xe cho nó? Tôi nhìn qua chỗ Oanh, do dự nói.

- Không mất đâu mà lo! Xe để sát bên người, lại khóa cở cẩn thận thì ai lấy đi được. Cả ngày dành thì giờ chung cho nhóm. Bây giờ thì phải dành riêng cho tụi mình.

Linette nói xong là hối tôi mang xe ra đường ngay. Không ai hỏi han hay quấy rầy đám nhóc chúng tôi, những choai choai ham vui còn cặp kè nhau lang thang trên bãi cát, hoặc thoả mái chiếm mấy khoảng sân đã dọn sạch ghé bó để trải khăn nằm khúc khích cười đùa, hay xách xe chạy rong như tôi và cô bạn đang làm. Chúng tôi tà tà chạy qua núi Nhỏ để rọi đèn chọc phá những cặp tình nhân còn hóng gió trên những ghềnh đá và những nơi khuất vắng gần Roches Noires, rồi đổ dốc Au Vent để xuống bãi Sau. Những nghịch ngợm mới mấy phút trước đó bỗng dừng chùng hẳn xuống khi chúng tôi lướt ngang những quán hàng nằm dọc theo đường lộ. Quán xá ban ngày náo nhiệt bao nhiêu thì bây

giờ im lìm bấy nhiêu. Nhưng cũng như tại Bãi Trước, đã có nhiều người ra đây “lót ổ” hay vẫn còn sánh vai nhau trên bãi cát. Qua ánh sáng mờ nhạt của màn đêm, bóng dáng của họ trông chẳng khác nào những ảnh ảo thật trữ tình và liêu trai giữa những đợt sóng lân tinh cuộn tràn lên bãi. Tôi vòng xe trở lại Sauna Việt Nam, chọn góc tối dưới thềm quán để trải poncho trên cát, vừa để trông xe lại vừa được một vị trí khuất gió thật lý tưởng. Cát mềm còn hơi ẩm dưới lưng cộng thêm túi xách kê đầu làm tôi thấy dễ chịu, trong khi đó Mỹ Linh bỗng dưng ít nói một cách lạ lùng, cứ nằm thả mắt theo khói thuốc của tôi rồi im lặng nhìn đốm sáng lân tinh của những đợt sóng vỗ bờ tạo thành những hình thù quái dị rượt đuổi nhau cho đến khi tan loãng. Tôi cũng không gọi chuyện, chỉ im lặng tận hưởng hạnh phúc từ lâu mong đợi. Thứ hạnh phúc của tuổi tập tành làm người lớn trong khung cảnh thơ mộng tưởng chỉ có trong phim ảnh.

Tâm trí đưa tôi trở ngược về một năm trước đó, khi khu phố 120 Trương Minh Giảng đón một gương mặt mới, từ Đà Lạt về Sài Gòn nghỉ hè. Chúng tôi thân nhau ngay vì cùng trang lứa và nhút là cùng “gu” hầu như về mọi mặt. Mỹ Linh hoạt bát, xinh xắn, nên chỉ một thời gian ngắn là hội nhập vào nhóm bạn đường Hiền Vương với Trần Quốc Việt là gạch nối và tôi là tài xế thường trực. Không cần nói. Ai cũng biết Lucky Lucke nhà ta rất thích mái tóc ngang vai của đóa hoa cao nguyên ngay từ cuối mùa hè năm ngoái. Lần này, khi cô bạn vừa cho biết sẽ xuống Sài Gòn ngay sau khi bãi trường, là Việt nhà ta tìm cách rủ đi chơi ngay. Không ngờ cả nhóm lại có dịp đèo nhau bằng xe gắn máy và tha hồ lòng vòng phố biển cả hai ngày cuối tuần. Chắc chắn giờ này bạn ròm cũng đang trần trố trong khách sạn và mong trời mau sáng để còn gặp lại “người đẹp”. Cũng tội nghiệp cho một trái tim si và một tấm lòng thành đối với bạn. Cứ nhìn bộ mặt bí xị của hấn khi Linette rời cả đám từ chối không vào Grand Hotel mặc dù Việt nhà ta quả quyết đó cũng là ý của Papa Trần thì cũng hiểu là Lucky Lucke cần bạn và thêm “bụi đời” biết chừng nào.

- Đang nghĩ gì mà Huy cười một mình vậy? Cô bạn vừa hỏi vừa nín vai áo của tôi lay nhẹ.

- Giờ này chắc Việt “ròm” còn thức như tụi mình. Nhìn mặt nó sàu đời khi phải trở vào khách sạn mà thấy tội nghiệp gì đâu!

- Ông bô của Việt cũng tốt bụng thật. Nhưng vào đó ngủ thì chán chết. Bụi đời như thế này vui hơn nhiều.

Câu nói làm tôi nhớ lại hôm qua, khi Việt và tôi cùng qua nhà xin phép ông bà Tư cho Linette đi chơi cuối tuần. Nhờ ông Tư biết rõ sinh hoạt của chúng tôi từ mùa hè năm trước và quen mắt với cảnh Linette, “Lucky Luke” và tôi thường ngồi tại phòng khách tán dóc chuyện học hành, ca nhạc hay xi-nê, nhút là nghe nói lần này sẽ cùng đi chung với bố mẹ của Việt bằng xe nhà, nên ông bà Tư vui vẻ cho tôi chở cô bạn đến nhà bạn

ròm, thay vì ông Tư sẽ phải dậy sớm để đích thân đưa cô cháu đến nơi. Dự tính ban đầu chỉ là chuyến đi “bỏ túi” của ba đứa chúng tôi. Không ngờ đến khi ngồi quán cà-phê vào buổi tối thì thêm mấy bạn thích bụi đời bằng xe gắn máy muốn tháp tùng. Không thể từ chối, và cũng không nỡ để bạn chạy scooter còn mình đi “xế hộp”, nên Việt nhà ta như định đi theo bạn bè thay vì ngồi chung xe với bố mẹ. Những mái tóc dài khác đều không được gia đình cho phép đi chơi qua đêm nên Linette trở thành trung tâm điểm của cả nhóm. Cô bạn cũng không ngưng ngừng khi thấy mình là người con gái duy nhất trong nhóm, ngược lại còn thoải mái chia đều sự ân cần và ưu ái cho mọi người mặc dù không dấu sự khắng khít dành cho tôi khi thường xuyên ngồi chung xe và bây giờ thì chỉ có hai đứa trên bãi khuya thanh vắng.

Tôi trở mình, đối diện với cô bạn. Cặp mắt đen láy đang nhìn tôi trong đêm. Gương mặt thật gần, tinh rụi, không có dấu hiệu mệt mỏi hay buồn ngủ dù đã gần trọn ngày thức trắng! Linette im lặng nhìn tôi, chờ câu tôi mở lời. Nhưng thay cho lời nói là một nụ hôn dài. Tôi không có gì để nói và không cần phải nói vì hạnh phúc đang rộn rã trong lòng và tiếng sóng ngoài kia bây giờ nghe chẳng khác gì một khúc nhạc trong khi nhịp tim đang bắt đầu dồn dập. Khi tôi đang ngây ngất vì mùi hương thoang thoảng của Immortel và vòng tay ôm thật chặt thì Mỹ Linh bỗng thở dài.

- Huy có biết vì sao cậu Tư cho đi chơi thoải mái như vậy không?

- Vì tin tưởng Huy và Lucky Lucke chứ gì?

- Chỉ đúng một phần thôi. Lúc đầu mẹ Tư bàn ra ghê lắm. Nhưng Mỹ Linh như định đi. Rốt cuộc cậu phải chiều lòng. Mà cho dù cậu mẹ không cho thì Mỹ Linh cũng đi chơi lần này cho đã.

Tôi nghiêng người nhìn cô bạn, chờ câu nói tiếp theo. Mỹ Linh nhào người gối đầu lên ngực tôi im lặng hồi lâu rồi mới ngập ngừng thả từng lời buồn bã:

- Tuần sau Mỹ Linh trở lên Đà Lạt rồi. Lần này chỉ về chơi có hai tuần thôi. Mẹ vừa sang một cửa hàng trong chợ Đà Lạt. Cuối tuần sau khai trương. Mỹ Linh phải trông hai đứa em và phụ chuyện nhà để mẹ lo buôn bán.

- Tiếc quá! Tôi hụt hẫng chép miệng. Huy cứ tưởng sẽ tha hồ vui chơi suốt mấy tháng. Mấy bạn biết tin này sẽ không vui chút nào. Như là Việt ròm. Vì nó...

- Chỉ có Lucky Lucke thôi sao?

Cô bạn chồm người lên hỏi, rồi tiếp lời ngay khi tôi chỉ im lặng mỉm cười.

- Mỹ Linh chỉ coi Việt như bạn thôi dù biết Việt thích mình. Biết từ năm ngoái lận. Nhóm của Huy người nào cũng tốt bụng. Không cà chớn như mấy băng hippie mà Mỹ Linh đã quen biết trước đây.

- Một mình đi với năm chàng mà không sợ à?

- Sợ gì chứ? Đã sợ thì đâu có đi. A! Huy nói đến dư luận hả? Je m'en fous...

ooo0ooo

- Không bao giờ tôi quên được cảm giác vừa ngạc nhiên vừa thích thú và mừng rỡ khi Linette quyết định về chung với chúng tôi thay vì theo mấy ông vọt sớm.

- Là do “Nàng” quyết định đó. Chắc là vì cảm động khi thấy Lucky Lucke mới sáng sớm đã mò ra bãi chờ người đẹp và tôi từ bãi Sau trở về.

- Mãi cho đến bây giờ tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra giữa ông và Linette. Đêm đưa nhau đi tình tứ riêng tư chỗ nào không ai biết. Sáng ra ông giao xe cho tôi chở “nàng” lòng vòng trước khi ra bãi tắm. Rồi dùng một cái, tôi hân hạnh đưa “nàng” theo xe Papa về tận nhà. Hôm sau là người đẹp biến luôn về Đà Lạt. Không phải một mình tôi thắc mắc đâu. Mấy tay kia cũng vậy. Chả ai hiểu gì cả.

- Thì tôi có nói rồi mà. Ba của Mỹ Linh bất ngờ xuống đón con gái về ngay. Cả cô bạn mình cũng không biết trước.

- Không! Tôi nói về chuyện của ông và Linette kìa!

- Tôi nói lâu nay rồi mà không ai chịu hiểu gì cả. Hồi đó Mỹ Linh có cảm tình với tôi nhưng cũng cảm động vì tấm lòng của ông dành cho “nàng” nên mới chia đều thời gian cho tụi mình. Có vậy thôi. Nhưng sao ông lên Adran học mà lại không chịu khó...

- Ban đầu tôi nghĩ Linette là đào ruột của ông nên không thật sự “đầu tư”. Đến lúc biết là không hẳn như vậy thì muộn rồi. Vì không có cách gì cạnh tranh lại mấy ông “quan” tương lai của Võ Bị và trường Chiến Tranh Chính Trị. Chỉ cần họ nhìn thấy “nàng” một lần ngoài cửa hàng của bà mẹ là cây cối trồng chặt cả lối vào chợ Đà Lạt rồi.

- Vì vậy mà ông thất tình bỏ đi mất biệt phải không?

- Không phải. Lúc đó tôi chỉ hụt hẫng thôi. Còn tôi “đau tim” và bỏ đi lính ngang xương là vì một người khác. Nhưng dù sao thì Linette và mùa hè năm đó cũng là một kỷ niệm khó quên trong đời. Phải vậy không bạn già?

- Đúng vậy!

Huy Văn

Nguồn: Internet eMail by MN Huỳnh Văn Của chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, June 2, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*